

**B
R
K**

Jaap Robben

VYŠEHRAĐ

Jelikož musíme vyprázdnit pasti, obeplouváme ostrov na dřevěné loďce. Mezi prkny na dně proudí dovnitř tolik vody, že ji musím téměř nepřetržitě vylévat ustřiženou krabicí od mléka.

„Tahle je na hadry,“ řekl Karl, když do ní zavěšoval přenosný motůrek. „Ale nemusíme daleko vod břehu.“

Loďku zastaví všude tam, kde z vody couhá stvol rákosí nebo větev s polystyrenovou kostkou, zatímco motor koktavě vrčí dál. Karl se pohybuje jako hromotluk, takže se nebezpečně houpeme, protlačí se kolem mě a naříkavě si klekne. Pravačka s vyhrnutým rukávem zmizí pod vodou, vyzvedne nahoru lano, a tím vytáhne past. Úhoře v ní chycené vypustí na dno loďky. Krouť se jako živé špagety. Uhýbám před nimi nohama, Karl si na ně normálně stoupne.

Ve vodě před domem paní Augustové nastražil dvě pasti. Dívám se nahoru na okno, za kterým je mé mládě. Karl se taky dívá na dům a vrtí hlavou. „Co s tím naděláš. Ty potvory všechno poserou.“

Mezi koleny drží řídicí páku, aby vlny nehodily naši loďku na skály. Z náprsní kapsy si vyndá nový balíček tabáku. Když ubalí sobě, automaticky natáhnu ruku. Lakotně se podívá na plný balíček. „No dobře,“ vzdechne. „Ale jen jednu.“ Hodí mi ho. „Příště si přines vlastní žváro, Hammermánku.“

Mlčky stáčím cigaretový papírek a zapálím si, výsledek připomíná spíš trychtýřek než cigaretu.

„Jo, tam bylo vždycky dobře.“ Karl se zařehťá. „Kdyby zdi uměly mluvit.“

„Co by asi řekly?“

„Všecko možný.“ Jazykem si navlhčí rty. „Vo tom ty už víš ažaž.“

Najednou motor ztichne. Karl vstane a párkrát trhne za šňůru, dokud motor zase nenaskočí. Vztekle otáčí pákou

plynu, kolem nás se vznáší šedivý čoud. O příd šplouchají vlny.

„Víš, co jsem jednou zkoušel?“ zeptá se Karl.

„Ne.“

„Před pár lety jsem kolem baráku rozvěsil za pařáty mrtvý racky, abych ty mrchy zastrašil. Jenže voni se nebojí ničeho.“

Když jsem viděl ty racky rozvěšené tady na okapu a ve stro-mech, myslel jsem si, že to Karl udělal, aby odsud vyhnal mě. Jak se houpali ve větru, vypadalo to, že létají, peří měli špinavé a vytřeštěné oči zastřené jako tělo medúzy. Troufнул jsem si kolem projít, až když se rozložili a na větvích visely jen provázky.

Karl vzdychne. „Škoda, že tu nikdo nechce bydlet.“

„Jak to myslíš?“

„Poptával jsem se párkrát po městě. Jenže...“ Posmrkne a zavrtí hlavou. „Třeba bych ho měl nabídnout zadara, jen za vopravu, aspoň by se sem někdo nastěhoval.“

Tělem mi projede výboj. „To nejde!“

„Co nejde?“

„Já nechci, aby se tam někdo nastěhoval.“

„Ty vo tom tak rozhoduješ.“

„Je to můj dům.“

„Tvůj dům?“

„Chodím tam a táta tam taky chodil.“

„Nejdřív to byl Pernillin barák, a když zaklepala bačko-rama, tak to celý připadlo mně.“

„Vždyť to nebyla tvoje stará!“

„Kdo to říká?“

„Ty sám.“

„Všechno tam jen hnije. Když z toho pudou vytřískat pra-chy, tak to udělám. A jestli se najde nějaká pěkná samička, která to bude chtít zadara, tak pro mě za mě. Se budu moct na vostrově kochat dvěma samičkama.“

„Ten dům je můj.“ Hlas se mi třese. „Tam nikdo nesmí.“

„Co ty máš v tý barabizně co pohledávat?“

„Do toho ti nic není.“

„No tak to prr. Heleďte, já nemám nic proti tomu, aby sis tam sem tam zašel, ale ten barák je můj. Až najdu někoho, kdo tam bude chtít bydlet, tak se s tím budeš muset smířit.“

Mám na krajíčku, ale mrkám tak dlouho, dokud slzy nezmizí.

„Je ti to jasný?“

Chci Karla něčím praštit po palici, strčit ho do vody tak, aby se mu ruka dostala do roztočeného šroubu motoru. „Ten dům je můj,“ řeknu potichu.

„Neslyším, co povídáš, kámo, ale mám za to, že jsem mluvil jasně.“

••

Motůrek s námi dobublá k dalším pastím. Příliš dlouho jsem nevyléval vodu, tak se v loďce udělala louže, ve které se kroutí úhoři. Párkrát do ní ponořím krabici od mléka, ale z úhořího slizu se mi zvedá žaludek a vůbec mě rozčiluje. Některým vidím špičaté zoubky, oči jako špendlíky. Hnusný mrchožrouti. Jednoho úhoře přišlápnu patou holiny a rozmáčknu mu hlavu. Zbude z ní krvavá kaše s otiskem mé podrážky.

23

Na šňůře mezi kůlnou a naším domem vlaje girlanda čistého prádla. Je v tom cosi nadějného, jako by byla zahrada vyzdobená. Máma má na sobě zástěru a prádlo sbírá. V trávě mezi nohama jí leží poloprázdný koš. Jenže na šňůře nevisí naše prádlo, nýbrž tátovo.

„Proč tu všude visí jeho oblečení?“

Máma se usměje, když si mě všimne. Z jedné ruky nechá do kapsy zástěry sklouznout dva kolíčky a druhou rukou mi

podá košili. Vezmu si ji od ní a perleťové knoflíky protlačím hubičkami v látce. Mezi nehty rovnám límec, ten si však pokaždé najde cestu do starých skladů. Zády k větru se ji snažím co nejlépe složit.

„Děkuju,“ řekne mi, když jí košili podám. Místo aby ji položila do prádelního koše, roztáhne ji ve větru. S prsty jako kuličky na prádlo mi drží košili u ramen. Látka voní novým práškem na praní. „Tu nebudeš nosit často,“ řekne a naznačí mi, abych si ji od ní přebral. S přivřenýma očima látku o centimetry zabírám v pase, přesně takhle se dívám, když sedí u šicího stroje. Jenomže teď vytahuje místo špendlíků sevřených mezi rty slova. „No tak, odpověz.“

„Na co?“

„Na to, že ji nebudeš nosit často. Ta košile je ještě pěkná.“

Spodním rtem přejeďu po plstnatém límci. Podívám se na mě zpoza řas, uchopí látku mezi prsty a přitlačí mi ji k boku. Pak za ni dvakrát podrážděně zatahá, abych ji pustil, a odejde s ní dovnitř. „Je tátova!“ volám za ní.

Z mraků v dálce se ozvalo hřmění. Ocelová lana cinkají o stěžeň Karlova trauleru, stromy pouští na zem listí. První kapka mi kápne do zátylku. Pak na paži. Na tvář. Sundám ze šňůry jeho ponožky a rozběhnu se, abych donesl koš s prádlem do sucha.

V tátově skříni vyskládám všechno zhruba tak, jak to tu předtím leželo, z podkroví se ozývá rachot šicího stroje.

••

Večer najdu v koši na odpadky dva otřepané odstrižky. Až když jdu do postele, zjistím, že mi košili pověsila na ramínku na kličku okna v ložnici. Po straně je šev z tmavomodré niti. Všechno oblečení vyspravené od ní má jizvy stejné barvy.

Košili položím rozpaženou na postel. Po přešití se látka u knoflíků krčí. Překřížím rukávy na prsou, až se zdá, jako

by se tátova košile sama objímala. Pak ji přeložím nadvakrát a schovám ji někde uprostřed hraničky. Aby nebylo vidět, že se něco změnilo.

24

Půda je rozmáčená a při každém kroku se mi snaží vcucnout holínky. Prší tak vydatně, že vidím sotva pár metrů před sebe. Šeď projasňují jen obdélníky Karlových oken. Snažím se odnést na molo všechny tři naše bedny najednou a zároveň udržet rovnováhu na kluzké trávě. Na místech, kde je tráva spláchnutá, se kroutí z kopce do moře potůčky.

„Hoď sebou. Jinak budu úplně durch.“

Ingmar na mě netrpělivě čeká u přídě. Rázem je mi jedno, že prší. „To jsi zase ty?“

„Cos myslel?“

„Že přijede tvůj táta normálně sám.“ Hodím prázdné bedny přes zábradlí, podám mu náš nákupní seznam a vezmu si od něj naši zásilku.“

„Tátu už to moc často neuvidíš.“

„Jak to?“

„Tohle je naposled.“

„Onemocněl?“

Ingmar zavrtí hlavou. „Bude vozit turisty. Tuhle trasu budu odteďka objíždět já.“

„Vážně?“

„Přibrali jsme si další loď, tou bude jezdit on.“

„Sem taky?“

„Sem?“ Ingmar si odfrkne. „O tohle ty lidi nestojí. Tady je jako po vymření. Ještě plout o trochu dál a člověk se octne na konci světa.“

„Dámy, nevybavujte se mi tam!“ zařve Brigitta z kajuty.

Ingmar si hřbetem ruky setře déšť z obličeje. „Tak se měj.“

„Roste ti knír,“ řeknu.

Vyvalí na mě oči. „Ty máš tak co říkat.“

Když chce Ingmar vejít do kajuty, zatarasí mu otec s úsměvem od ucha k uchu cestu, takže musí zůstat na dešti. „Chceš projít?“ Brigitta zvedne pěsti jako boxer a pěruje v kolenu ze strany na stranu. Ingmar ho napodobí a párkrát ho bouchne do břicha. „Helemese! Na víc se nezmůžeš?“ vybízí ho otec. Teď do něj Ingmar žďuchne plnou vahou. Jeho otec zavrává, zakření se a štípne Ingmara do paží. „Rostou ti svaly, ale na tátu pořád ještě nemáš.“ Ingmar provede úskočný manévř a proklouzne otcovi pod rukou do kajuty. Sklo kulatých okének je zamžené. Zamávám Brigittovi.

„Na shledanou.“

„Nazdar, hochu. A pozdravuj ode mě tu svou mámu.“

25

Přehrabuju se změtí věcí na ponku a hledám šroubovák, který bych mohl strčit pod okraj víka. Když párkrát zapáčím, víko povolí. Zbytek barvy na dně se proměnil v tuhou gumu.

Dál tam je kyblík téru, lak, zavařovačka běloby na stropní trámy v obýváku. Černá na podlahy. A plechovka načervenalého laku, kterým máma přetřela komodu paní Augustové. Všechny barvy jsou vyschlé až na tu poslední. Je hustá jako med, ale plechovka je ještě zhruba do půli plná.

Mezi plechovkami s barvou objevím schovanou tátovu starou bedýnku na náradí. Jsou v ní uloženy vruty a šrouby. Roztříděné podle druhu. Pár zatoulaných maticek položím do správné přihrádky. Leží tam i kladivo, kterému sám z kusu dřeva vyřezal topůrko. A štípačky. Ty si strčím do kapsy u kalhot, abych jimi pak vytahal hřebíky ze zdi v ložnici. Ještě je tam kelímek krému na boty, kousek drátu, svorkovnice a rulička leukoplasti s několika temnými kapkami krve na konci. Jeho krve.

V téhle bedýnce ještě existoval! Věci ležely tak, jak se jich naposledy dotkl. Začnu všechno spěšně skládat zpět. Musí se

to vrátit. Přesně tak, jak to bylo, než jsem ji otevřel. Zatoulané matičky do nesprávných přihrádek. Leukoplast s tmavými skvrnami od krve navrch. A kladivo. Už přesně nevím, jak to bylo. Třesoucímá rukama zavřu víko a bedýnku zastrčím zpátky mezi plechovky s barvou.

••

Oběhnu dům, prokletím se křovím a utíkám po poli doprostřed ostrova. Tam se zastavím a oddychuju. Štípačky mě píchají do zadku. Vytáhnu si je z kapsy a štípu se do konečku prstu, dokud nezbledá, nezřívá a pak znecitliví. Mám studené uši z toho, jak fouká. Kleště mrsknu co nejdál.

V dálce se vynoří Karlův trawler. Rackové krouží kolem nejvyššího stěžně, jako by ryby měly padat seshora. Karl mě nejspíš viděl, protože dvakrát za sebou krátce zatroubí. Otočím se a na zadní straně ostrova seběhnu dolů. Ze skal utrhnu pár mušlí, abych nakrmil své ptáče.

Domů se vrátím až za tmy.

26

Ručníkem otírám zamžené zrcadlo v koupelně. Když zakloním hlavu, vyčouhne mi špička ohryzku. Zrcadlo se zase zamží.

Najednou sjede klika u dveří níž. Zámek zarachotí. „Proč se zamykáš?“

„Počkej.“

„Co tam vyvádíš?“

„Už jsem hotový.“ Když odháčkuju dveře, okamžitě se rozletí. Máma na mě zvědavě hledí s rukou na klíce. Na sobě má vytahané triko na spaní a spodní kalhotky.

„Co si tu vyváděl?“

„Lezu z vany.“

„Nějak dlouho ti to trvá.“

„Jak to?“ Do tváří mi vrazí horko.

„Po koupání otvírej okýnko.“ Máma se protáhne kolem mě, kalhotky spustí ke kotníkům a sedne si na záchod. Zatímco moč prší do mísy, s úsměvem se na mě dívá. Zurčící proud její moči patří pro mě už odmala mezi zvuky, ze kterých se mi zvedá žaludek.

„Mám to udělat?“

„Co?“

„Oholit ti ten knír.“

Sáhnu si na horní ret. „Nejvyšší čas,“ řekne, rukou utrhne kus papíru z role, zmačká ho do kuličky a utře si s ním mezi nohama. Pohledem uhnu příliš pozdě.

••

Za zrcadlovými dvířky vezme tátovo staré holítko a zhoupne jím párkrát mezi prsty. „Ale Karl říkal, že pak budu vypadat mnohem mladší.“

„A teď mě tím knírem pícháš.“

Pokrčím rameny.

„Dovolíš?“

Nerozhodně přikývnu.

„Fajn,“ řekne a pustí kohoutek tak, až voda stříká z umývadla. Zápěstím zkouší, jestli je už dost teplá. Pod proudem vody podrží vyschlý kousek mýdla na holení, který také ležel ve skříňce, dokud nezačne pění.

„Pokrč kolena, jinak na to pořádně nedosáhnu.“ Teď, když má obličej blízko mého, cítím všechno, co říká. Jednou rukou mi pevně svírá zátylek, zatímco druhou mi soustředěně pěnou mydlí horní ret. Dech jí píská nosem a šimrá mě na krku a hrudi, nejraději bych se otřásl. Holítko mi krátkými tahy přejíždí po horním rtu a tahá mě za chlupy. „Ta holítko jsou stará,“ mumlá, ale holí dál.

Místo, aby mi řekla, co mám dělat, popotahuje nosem, kroučí pusou do strany nebo napíná horní ret. Napodobuju ji.

Pak mi pomaže trochu i tváře. „Až se budeš příště holit sám, vždycky dvakrát po směru a jednou proti.“

„Dobrá,“ brouknu.

„Jinak se ti to zanítí.“

Kývnu.

„Nehýbej se.“

„Promiň.“

Rukou mi stiskne zátylek ještě silněji.

••

„To se mi povedlo,“ řekne nakonec. „Co ty na to?“

„Dobrý,“ řeknu. Těsně pod rtem mi z malé ranky teče krev. Vidí, že jsem si toho všiml.

„Ta holítka jsou stará,“ vysvětlí.

„To nevadí.“

„Bylo to tím holítkem.“

„Dobře.“

Přitiskni si na to tohle.

Olíznu krev a zmuchlám útržek toaletního papíru, který mi podává.

„Vážně se ti to líbí?“

Začnu přikyvovat, jako by udělala něco úžasného. „Je to vážně moc dobrý.“

Máma se usmívá. „Vždyť jsem ti říkala, že na holení jsem přebornice.“ Rychle mi strčí dva prsty za gumu ve slípech a pustí ji, aby mi pleskla do boku. Beze slova pak vyjde z koupelny a zavře za sebou dveře.

Prohlédnu se zblízka v zrcadle a spláchnu mýdlovou vodu. Zůstane po ní v umývadle obruba téměř neviditelných štětinek a pěny.

Jak hladkou mám kůži kolem rtů, ucítím nejlépe jazykem. Drsnou a hladkou zároveň, trochu voní po tátovi.

••

Na chodbě stojí máma. Zastoupí mi cestu do pokoje a drží něco za zády. Oči se jí lesknou, má něco za lubem. „Teď si obleč tenhle.“ Ukáže mi tátův svetr.

Leknu se ho.

„Hezky ti ladí k vlasům.“

„Já už svetr mám,“ je jediné, co mě napadne. „Ještě je čistý, je ze včerejška.“

Přitiskne na mě svetr, jako by to byla samolepka, kterou se snaží nalepit. „Přece jsem ho nepletla pro nic za nic.“

„Je mi velký.“

„Obleč. Si. Ho.“ Začne mi přetahovat svetr přes hlavu. Ve své surovosti mě škrábne u oka.

„Au. Nech toho!“ Vykřiknu hlasitěji, než je třeba. „Já nechci.“

„Ty nevděčníku!“

„Není můj.“

Kolenem mě přirazí ke zdi. „Okamžitě si to obleč!“

Snažím se ji odstrčit, ale nedaří se mi to. „Nesahej na tátovy věci, ty zůstanou jeho.“

Ztuhne, pustí mě. Stáhnou si svetr z hlavy. Máma má oči vytřeštěné, tváře propadlé v obličejí. Zmizí v koupelně a praští za sebou dveřmi, až zárubeň zapraská. Stojím na chodbě se zvadlým svetrem v ruce. Dostal ho k narozeninám. Máma ho pletla potají. Každý večer, když mě šla uložit, kousek přidělala. Pak jsem ho měl zase schovat pod postel. Když byl dárek hotový, chtěl jsem, aby mi upletla taky takový. Ale s letadlem vepředu, ne s kotvou. V jednom z časopisů o pletení, které jsem našel u Pernille, jsem jí ukázal vzor. Pustila se do rukávů. O moc dál se nedostala, došla vlna a ona vždycky zapomněla objednat novou. Nakonec kousky zase rozpárala a vlnu smotala do klubíčka.

••

Svetr svědí a škrábe, jako by mi někdo drhl břicho kopřivami. Je moc široký, ruce mi nekoukají z rukávů. „Mám ho na sobě,“ řeknu potichu. „Podívej.“

V koupelně je ticho.

„Je mi to líto. Teď jsem si ho oblíkl.“ Opatrně, pro případ, že by najednou otevřela, přitisknu ucho na dveře. „Mami?“ Šeptám to tak blízko u dveří, až skoro líbám dřevo.

Vypadá to, jako by tam nebyla, jako by vyšplhala ven vyklápecím okénkem. „Mami?“ Do vyklápecího okénka se nevejde, musí být vevnitř.

„Mami?“ Možná sedí na záchodě nebo si holí nohy nebo... „Mamimamimami.“ Dveře se rozletí, dech se mi úlekiem zlomí vedví.

„Sundat!“ vyjede. „Koukej si ten svetr sundat.“

Couvám. „Ale já si ho chci nechat na sobě. Mrzí mě to předtím.“

Začne mě tahat za rukávy. „Nevděčníku jeden.“ Rukávy se natahují, až se bojím, že je utrhne. „Ty si tenhle svetr nezasloužíš,“ vyštěkne na mě.

„Musel jsem si na něj zvyknout, ale teď už se mi líbí.“

„Mám tě praštit?“

„Můžu si ho nechat na sobě, prosím?“

„Varovala jsem tě. Nechtěj, abych tě praštila.“

Předkloním se, aby mi ho mohla přetáhnout přes hlavu. Vlasy mi drhne po zádech.

„A teď padej.“ Se svetrem u hrudi jde pozadu do koupelny. Polknu.

„Ty mě neslyšíš?“

„Mrzí mě to, mami,“ třese se mi hlas. „Já si ho obleču.“

„Neopovažuj se ho ani dotknout.“

Ustupuju dozadu.

„Kšic,“ syčí, jako by vyháněla krysu z kůlny. „Padej z mého domu.“

Bez ponožek uteču ven v holínkách a s rozepnutou pláštěnkou. Každý nádech je velké sousto vzduchu. Mrholí, ale já to necítím. Karl stojí u rezavého sloupu na molu a odpoutává poslední lano. Lodní motor je už puštěný, komínek za kajutou vykuckává kouř.

„Jedu s tebou.“ Než stačí něco říct, jsem na palubě.

„Ale já jedu do města.“

„Já tam taky chci.“

„Víš to jistě?“

„Kolikrát jsi říkal...“ musím chvíli přestat, protože nemůžu popadnout dech. „... že můžu jet s tebou.“

„Sichr.“

„Tak teď chci.“

„Vážně?“

„Prosím.“

V ruce drží promáčkrou kovovou termosku a zatřepe s ní. „Kafe mám jen sám pro sebe.“

„Mně stačí voda.“

„Určitě sis s sebou nevzal nic k jídlu.“

„Moc ne.“

„Co si myslíš? U Karla se pro mě vždycky něco najde?“

„Jíst nemusím.“

Mluví lhostejným tónem, ale na obličejí mu vidím, že nemá nic proti tomu, abych jel s ním.

„Prosím.“

„No dobře,“ řekne a nastaví mi rozevřenou dlaň, jako bychom se sázeli. „Dneska mi budeš pomáhat a já ti zaplatím jídlo.“ Plácnu si s ním.

„Mám pro tebe ještě pár sucharů. A ryb máme na palubě vždycky dost.“ Kopne holinou do přídi, až ocelový plát zaduní.

„Popadni to.“ Podá mi smyčku lodního lana. „Vytáhni to na palubu, ať můžem vyrazit.“

••

Teprve když jsme pár metrů od břehu, opovázím se podívat na náš dům. Čekám, že za každým oknem uvidím mámin obličej, jak se za mnou kouká. Ale všude je tma. To mi nahání ještě větší strach, protože cítím, že se na mě dívá. Každou chvíli se rozletí dveře a ona s křikem vyběhne ven v rozevlátém županu. Trvá celou věčnost, než vyplujeme ze zálivu. Trochu se mi točí hlava, jako bych se předýchal vzduchu.

Dům zůstává temný, dveře zavřené.

••

Už dlouho jsem neviděl náš ostrůvek z téhle vzdálenosti. Dva ztracené domky, Karlův červený s térovou střechou a náš bílý, napůl schovaný za několika borovicemi. Kopec za ním odsud skoro nevypadá jako kopec. V břízách visí podzim jako zpomalený žlutý ohňostroj. Zatačíme těsně vedle červené bóje, část ponořená pod vodou je pokrytá vilejší a cáry chaluh. Vždycky jsem si myslel, že vršek je natřený nabílo. Teprve teď ale vidím, že bílá kolem červeného světla není nic jiného než límec racčího trusu.

Proplujeme kolem malé pláže a skály, z níž jsem skočil za míčem. Co táta zmizel, jsem už neplaval. Netroufnu si do vody ani kousek od břehu, kde vidím kamínky a písek na dně. Bojím se ruky, která mě chytí za kotník a stáhne do hloubky. Ostatně máma mi plavky spálila v kamnech a s holým zadkem plavat nebudu.

••

Vlny se vztekle tříští o příď, ale loď se skoro nehoupe. „Pojď sem dovnitř,“ volá Karl, „tam budeš za chvíli durch!“ Z koutku úst mu visí vyhaslá cigareta. Opírá se o sedák vysoké židle a jednou rukou drží kormidlo. Před okny se komíhají skřípající stěrače. Nechávací na skle cáry, takže je hůř vidět. V těsné

kajutě je cítit nafta a stěny jsou pobité stejnými hnědými palubkami jako stěny v kuchyni a předsíni u něj doma.

„Teče ti krev,“ řekne Karl.

„Kde?“

Ukáže mi na spodní ret. „Potří si to trochu slinama, hned se ti to zacelí.“

„Holil jsem se.“

„A to k tomu patří, hochu, když se z tebe stává chlap.“

Utřu si krev na bradě do rukávu.

„Teď sis to akorát tak rozmazal. Slinama, ti říkám.“

Před očima mám pořád mámin urputný pohled, její jedovatou pusou, co ječí, ale nevydává zvuk.

••

V kajutě visí kalendář s blondýnou. Nohy má rozhozené a leží v obrovské rybářské síti. Na sobě má jen zlaté spodní kalhotky a prsa si drží, jako by vážila, které z nich je těžší. Jsou plnější než mámina, bradavky na nich vypadají téměř jako nalepené a má jimi provlečené lesklé náušnice. Snažím se na ni dívat co nejnenápadněji. Pod břichem mi začíná žhnout.

„Takových v Babíně moc nepotkáš,“ řekne Karl.

Rychle předstírám, že oknem zírám do dálky.

„Těhle měsíc máme v kalendáři pěknou rybičku.“

„O čem to mluvíš?“ řeknu pokud možno nevrle.

„Nedělej, žes ji neviděl, hochu.“ Plácne mě do zad. „Zdravej chlap si jí všimne.“

„Aha, týhle.“

„Jo, týhne.“

Otřepanou utěrkou začne otírat zamlžená okénka. „Moc dejcháš, kluku, mlží se mi z toho vokna.“ Strčí mi utěrku do ruky. „Utří zbytek, jo.“

„Jasně.“

„Neměls mě náhodou pozdravovat?“

„Od koho?“

„Vod mámy.“

„Tebe?“

„Například.“

„Ani ne.“

Karl se zašklebí. „Tak ji pozdravuj vode mě, až se vrátíš dom.“

••

Od chvíle, kdy jsme vypluli, s námi letí pár racků. Jeden balančuje na zábradlí.

„Podrž kormidlo.“

„Na jakou stranu?“

„Prostě rovně. Tady poblíž na nic nenajedeš.“ Když jsem jel kdysi dávno s tátou do města, mohl jsem si taky na chvíli podržet kormidlo, ale táta stál za mnou a pro jistotu ho zespoda taky přidržoval.

„Dáš si taky kafe?“ nabídne Karl.

„Copak ty máš dost pro dva?“

Našpulí rty a kývne. Za posuvnými dvířky nad oknem stojí dva kelímky. „Tohle je každopádně lepší než jezdit sám, hochu. V jednom se to zdá vždycky delší.“

Líbí se mi, když mi říká „hochu“. „V kolik tam budeme?“

„Sotva jsme vyjeli.“

„Jen to chci vědět.“

„Asi za dvě hodky, myslím.“

„A pak?“

„Pfff, hodku budeme vykládat. Pak se kouknem, jaký maso je tenhle tejden v nabídce.“ Umaštěně se zasměje. „Pak dáme gáblík a šup zpátky na trauler.“

„Dáme gáblík?“

„Musíme přece něco pojíst, ne?“ Postaví přede mě kafe, pak zašustí balením sucharů a jeden mi podá. „Tenhle máš závdavkem.“

Při prvním kousnutí se rozdrobí. Nemám volnou ruku, abych si ji podržel pod pusou. Svetr mám plný drobků, jsou i na podlaze, ale to je Karlovi jedno. „Jesli chceš eště, klidně si vem.“

„Děkuju.“

„Už víš, co chceš?“

„Co jako?“

„Až tam budem.“

„Ten suchar mi stačí.“

„Hahaha, prej ten suchar mi stačí. Ne, hochu, já myslím, jakou samičku.“

Musím párkrát polknout a soustředit se na rozvlněnou hladinu.

„V nabídce je všecko možný.“

„Já ani žádnou vlastně nechci.“

„Počkej, až si budeš moct vybrat.“

„Já ale nechci.“

Bouchne mě do ramene. „Uvidíš. Já ti to každopádně cálovat nebudu.“

••

Když kolem nás zase vyrůstají z vody skály, převezme si Karl ode mě kormidlo. Prokřupu si prsty, protože jsou trochu ztuhlé z toho křečovitého držení. Z mé kávy se už dávno nekouří.

Na některých skalách rostou prořídle borovice. Proplujeme kolem ostrůvku, který jen taktak stačí na malý domek s několika břízami kolem. Z domku vedou schody k vodě, kde je uvázaný motorový člun, připevněný svázanými lany ke dvěma stromům. Když už jsme kus za ním, začne člun tlouct o skály ve vlnách, které za sebou děláme.

„Už tam budeme?“ volám na Karla.

„Eště něco přes hodku.“

V dálce ječí motorová pila, nedokážu přesně říct kde.

Na dalším ostrůvku vyběhne z domku štěkající pes a s tlapkami ve vodě na nás štěká dál. Všichni většinou plují dál, tak si ten hlupák asi myslí, že štěkot účinkuje a že nás zahnal. Karl zamává kapitánovi lodi plující proti nám.

„Kdo to je?“ zeptám se.

„Nemám páru.“

„Vždyť jsi mu mával.“

„To se tak dělá.“

U příští lodi si netroufnu. A u lodi po ní to udělám, až když nás skoro mine. Na třetí lodi stojí na palubě kluk, který mi sám od sebe zamává; hned to opakuju po něm. „Zamával mi,“ řeknu Karlovi, ale okamžitě cítím, jak dětinsky to zní. „Pěkná rybička,“ dodám proto rychle a kývnu na ženu v kalendáři.

„To si piš,“ odpoví Karl a vytáhne si z náprsní kapsy balíček tabáku. S břichem na kormidle balíček otevře a uchopí prsty cigaretový papírek.

„Můžu ti ubalit?“

Překvapeně na mě pohlédne.

„Sám jsi mě to naučil.“

„Tak jesli chceš.“

„Aspoň budeš mít ruce na kormidle.“

„Nepřežeň to s tabákem.“

Ubalím téměř perfektní cigaretu, jenom na koncích není moc naplněná.

„Ta je pro tebe.“

„Nevypadá špatně.“ Nakloní ke mně hlavu a otevře pusou.

„Jsi jako racčí mládě,“ řeknu a strčím mu cigaretu do koutku úst. Karl párkrát pronikavě zavříská a pak si sám připálí.

BIRK

Jaap Robben

Z holandského originálu Birk vydaného
nakladatelstvím Uitgeverij De Geus B.V. v roce 2014
přeložila Veronika ter Harmsel Havlíková
Typografie Kateřina Urbanová
Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2017 jako svou 1692. publikaci
Vydání první. AA 7,4. Stran 208
Odpovědná redaktorka Alena Snelling
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s.
Doporučená cena 248 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-894-3